

Nr 681.

Av herr **Nilsson** i Svalöv **m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 241, angående lönegradsplaceringen för vissa tjänster, m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition nr 241, angående lönegradsplacering av vissa tjänster inom den civila statsförvaltningen, ha föreståndarbefattningarna vid statens växtskyddsanstalts båda forskningsavdelningar — den botaniska och den zoologiska — föreslagits uppflyttade två lönegrader, från Ca 31 till Ca 33.

Denna uppflyttning motsvarar dock på intet sätt berörda avdelningars vikt och betydelse och är ej heller jämförlig med den uppflyttning, som i olika etapper skett i fråga om andra med nämnda föreståndarbefattningar tidigare likställda tjänster.

Deras hittillsvarande anmärkningsvärt låga placering i lönehänseende genomdrevs, när de olika avdelningarna vid den dåvarande centralanstalten för jordbruksförsök uppdelades på lantbrukshögskolan och växtskyddsanstalten. Vid centralanstalten liksom även vid skogsförsöksanstalten, numera skogsforskningsinstitutet, voro samtliga föreståndarbefattningar placerade i lönegrad A 30 (= nuvarande Ca 33). Vid de avdelningar, som överfördes till lantbrukshögskolan, bibehöllos föreståndarbefattningarna i den gamla lönegraden och ha sedermera liksom vid skogsforskningsinstitutet uppflyttats först till Ca 37 och därpå till Co 14. Föreståndarbefattningarna vid de avdelningar, som ingingo i den 1932 inrättade växtskyddsanstalten — d. v. s. växtpatologiska delen av den botaniska och hela den zoologiska avdelningen — nedflyttades däremot två steg till lönegrad A 28 (= nuvarande Ca 31), i vilken även befattningen som föreståndare för den nytillkomna upplysnings- och kontrollavdelningen placerades. Nedflyttningen synes främst ha motiverats med att, sedan en direkt under chefen sorterande, för hela anstalten gemensam kassaförvaltning inrättats, de enskilda avdelningarnas föreståndare ej längre hade samma ekonomiska ansvar som tidigare. Här må erinras om att gemensam kassaförvaltning även finnes vid skogsforskningsinstitutet, utan att dock detta ogynnsamt påverkat avdelningsföreståndarnas löneplacering.

Den uppflyttning, som nu föreslås för föreståndarna för växtskyddsanstaltens båda forskningsavdelningar, uppväger visserligen sent omsider den otillräckligt motiverade degradering, som företogs för jämnt 20 år sedan, men står ej i rimlig proportion till de två på varandra följande, väl motiverade uppflyttningarna vid lantbrukshögskolan och skogsforskningsinstitutet. Då lönebeloppet i lönegrad Co 14 närmast motsvarar den slutlön, som skulle ha erhållits i en lönegrad Ca 39, om en sådan funnits, innebär

Kungl. Maj:ts nu framlagda förslag att ifrågavarande tjänster vid växtskyddsanstalten ej längre äro placerade endast 2 utan 6 lönegrader lägre än motsvarande tjänster vid lantbrukshögskolan och skogsforskningsinstitutet. Trots den nu föreslagna uppflyttningen ha sålunda i realiteten de båda berörda befattningarna degraderats ytterligare 4 lönegrader i förhållande till utgångsläget 1932.

Den här gjorda jämförelsen med skogsforskningsinstitutet berättigas därav att de uppgifter, som åvila växtskyddsanstaltens avdelningar för botanik och zoologi, med avseende på den växtpatologiska forskningen överensstämma med de uppgifter som — trots vissa skenbara eller formella differenser i gällande instruktioner — tillkomma motsvarande avdelningar vid skogsforskningsinstitutet. Dessa två botaniska och två zoologiska avdelningar vid växtskyddet och skogsforskningen bedriva botanisk resp. zoologisk växtskyddforskning av samma art, om ock i ena fallet på skogens, i andra fallet på jordbrukets och trädgårdsodlingens område. Det är därför svårt att förstå, varför forskningen i det senare fallet skall anses så mycket mindre värd än i det förra. En sådan nedvärdering synes än mindre befogad i betraktande av att jordbruks- och trädgårdsväxterna äro vida flera än skogsträden och angripas av ett vida större antal skadedjur och sjukdomar än dessa och att fördenskull växtskyddsanstaltens botanister och zoologer ha ett större och ingalunda mera lättplöjt arbetsfält än skogsforskningsinstitutets.

Det förtjänar ock framhållas att det från lägsta jämförbara befattningar (förste assistenter resp. forskningsassistenter i lönegrad 25) till toppbefattningarna vid ifrågavarande avdelningar enligt propositionen skulle förefinnas ett lönespelrum av endast 8 lönegrader (Ce 25—Ca 33) vid växtskyddsanstalten mot 14 (Ce 25—Co 14) vid skogsforskningsinstitutet. Det är tydligt att ett sådant förhållande skulle allvarligt försvåra växtskyddsanstaltens rekryteringsmöjligheter. Det är kanske ej mer än naturligt att ett arbete av den omfattning, som tjänsteförteckningskommittéerna haft att utföra på mycket kort tid — det berör omkring 25 000 tjänster — måste präglas av en viss schablonmässighet, men därav synes också följa att — även om berörda verk och institutioner i stort sett kunna sägas ha blivit rättvist behandlade — dock åtminstone i detta fall vissa smärre korrigeringar bli ofrånkomliga. I propositionen medges f. ö. också att »åtskilliga detaljer i överenskommelserna befunnits mindre tillfredsställande».

Den tredje föreståndarbefattningen vid växtskyddsanstalten, nämligen vid upplysningsavdelningen, nämnes icke i propositionen, emedan enligt gällande instruktion innehavaren av denna befattning tillika är anstaltens chef, och emedan denne i och med ingången av innevarande budgetår placerats i lönegrad Ca 37, vilken icke tillhör de lönegrader, som beröras av propositionen. Emellertid måste placeringen av anstaltens chef i 37 löne-

graden anses otillfredsställande och kräva ny justering uppåt. Detta har även beaktats av anstaltens styrelse, som i ett tillägg till årets petita och med åberopande av den med hänsyn till organisationen i stort sett fullständiga överensställningen mellan växtskyddsanstalten och skogsforskningsinstitutet hemställt om ytterligare förbättrad lönegradsplacering för anstaltens chef. Denne hade tidigare samma lönegradsplacering (Ca 31) som de övriga avdelningsföreståndarna och uppbar därutöver ett årligt chefsarvode av 1 008 kronor. Hans uppflyttning till 37 lönegraden har visserligen medfört en välmotiverad löneökning, men denna motsvarar ej mer än halva steget från hans förutvarande lön till den lön, som uppbäres av skogsforskningsinstitutets chef. Det må i detta sammanhang erinras om att 1949 års växtskyddsutredning förordade att växtskyddsanstaltens chef placeras i samma lönegrad som chefen för skogsforskningsinstitutet.

Då lönegradsplaceringarna för chefen och avdelningsföreståndarna vid detta institut synas väl avvägda sinsemellan, torde samma lönegrader för motsvarande befattningshavare bära tillämpas även inom den på samma sätt organiserade och i stor utsträckning på likartade uppgifter inriktade växtskyddsanstalten.

Med hänsyn till dennas betydelse för landets jordbruk och trädgårdsodling och därmed också för vår livsmedelsförsörjning är det av största vikt att den icke genom ett ofördelaktigt löneläge får sin rekrytering försvårad och blir satt ur stånd att under lika förutsättningar konkurrera med övriga institutioner om den bästa arbetskraften. Ej minst ur denna synpunkt bör det vara angeläget att snarast möjligt återställa den paritet i lönehänseende, som tidigare förefunnits mellan å ena sidan centralanstaltens till växtskyddsanstalten överförda avdelningar och å andra sidan lantbrukshögskolan och skogsforskningsinstitutet.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställs,

dels att riksdagen med ändring av Kungl. Maj:ts proposition måtte besluta att avdelningsföreståndarna vid statens växtskyddsanstalt från och med nästa kalenderårs början placeras i samma lönegrad (Co 14) som motsvarande befattningar vid statens skogsforskningsinstitut, och att i samband därmed växtskyddsanstaltens chef erhåller samma lönegradsplacering (Co 15) som chefen för skogsforskningsinstitutet, dels ock att växtskyddsanstaltens avlöningsanslag ökas med det belopp, som svarar mot dessa löneökningar.

Stockholm den 12 november 1952.

Eric Nilsson
i Svalöv.

Karl Andersson
i Björkäng.

Aug. Spångberg.
